

SZILÁGY-SOMLYÓ.

TÁRSADALMI HETILAP

és A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI EGYLET KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
NAGY LÁSZLÓ.

SZERKESZTŐSÉG:

Sz.-Somlyón az ev. ref. papi háznál,
hová az előfizetések és a kéziratok küldendők.
Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS.

Lapunk ezen számával bevégezi fennállásának második évi folyamát. Aggódva vetettük kezeinket a munkára, és íme, aggodalmunkat elenyésztette a nagy közönség tömeges pártolása.

És mi ezen pártolást azzal véltük leghelyesebben mindinkább kiérdemelni, hogy szorosán ragaszkodtunk kitűzött irányunkhoz.

Nem hurcoltuk meg senkinek nevét a személyeskedés sarába, nem emelkedtünk országos szempontok magaslatára, de annál inkább igyekeztünk önzetlenül szolgálni városunk, vidékünk és megyénk közügyeit.

Még „Tárczánk“-ban is a honi terméknek adtunk elsőseget, hogy szerény vidéki lapunk legyen meleg ágya megyénk irodalmilag, habár részben kezdő, de tehetséges fiainak. S ha általában jeles költemények és beszélek között akadt is a szigorú mértéken alul egy-kettő, megnyugtatót azon gondolat, hogy az általános becsü munkák közlésére vannak országos hírű lapjaink s mi nem akartuk a sasok mellett az ökörszem szerepét játszani.

Szerkesztői irányunk és eljárásunk marad jóvőre is, a mi volt.

A legéberebb figyelemmel fogjuk kísérni a város, vidék és megye közérdekét. *Tárczánkat igyekezni fogunk változatossá és vonzóvá tenni.*

Csarnokunkat Tapodi Tamás jövőben is fogja benépesíteni, — P. Szathmáry Károly „Emlékeim“ pedig most már a megye határán tulszárnyalván, mind *általánosabb érdekű kezd lenni.*

Mindezeknél fogva reméljük, hogy önzetlen törekvésünk a közönség pártfogását továbbra is megnyeri.

TARCZA.

Ver még a szív . . .

Ver még a szív e kebelben,
Szól tán benne még valami,
Hajh! a régi dobbanását
Alig, alig, hogy hallani.

Ver még a szív e kebelben,
De vége a nagy vágyaknak!
Hogyha néha vágya kél is,
Csak fellobban és kihamvad.

Van még élet e kebelben,
Nincs egészen eltemetve,
Oh! de mintha . . . úgy érezem,
Mintha az is fogyna egyre.

Csoda, hogy még sírni tudok,
Ha ezt a sok romot látom.
Én istenem! én istenem!
Hova lett szép ifjúságom?

Petrikás Mór.

A kis cipők.

(Karácsonyi történet.)

Hamvai Sándortól

— Hoz-e nekem valami krisztkindlit a kis Jézuska? — kérde a kis Irma, puha karjaival átfonva anyja nyakát s nagy, okos szemével kíváncsian tekintve föl a mamára, mintha arczáról akarná leolvasni a feleletet.

A leányka még alig volt több tíz évesnél, de már

ELŐFIZETÉSI DÍJA:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Évnegyedre 1 frt.

Községi- és körjegyzőknek, úgyszintén tanítóknak, valamint 3-ad és 4-ed osztályu egyházban szolgáló papoknak egész évre 3 frt.

Előfizethetni — legcélszerűbben postai utalvány lapon — Nagy László szerkesztő-kiadónál.

Sz.-Somlyó, 1884. december 25-én.

A szerkesztő-kiadó.

Karácson.

„Dicsőség a magasságos menyekben az ur istennek, békesség a földön és az emberekhez jóakarata!“ Közel kétezer éve annak, hogy e dicső szózat hangzott az égi karok ajkairól a pásztorokhoz, hirdetve azt, hogy az idő eljött, sőt már itt is van, — hogy a mindenség ura nem bosszu-álló Jehova hanem minden embereknek faj- és nemzetiség különbség nélkül szerető édes atyja, hogy a zsidó vallás csillagos éjszakája lettint, mert feltűnt az égen a keresztyénység menyői napja. Kétezer év! Hány ember-öltő tűnt le az óta kergetve egymást, mint hab kergeti a habot? Hány nagyra törő szellem követte a ma született szellemóriást az erőszakos halál karjain csak azért, mivel a népkegy hulláma ma is az apály és dagály játéka, mely felemel, hogy annál mélyebben süllyeszthessen? Hány szabadság bajnoka lett diestelen halál áldozata, csak azért mert a minden időknek Pilátusai inkább féltek a császártól, mint az istentől?

olyan okos, mint egy nagy leány és bájos, mint egy fejlődő rózsabimbó. Kedves arcát göndör szőke fürtök hullámozták körül, a mely olyan jól illett gömbölyű, mosolygó arczához, méla, ábrándos kék szeméhez, melyekben a szeretet, gyermeki boldogság és ártatlanság honolt. Ehez járult a kisse gödrös állacska s a két eper ajak, a melyek annyi sok bohóságot tudtak csevegni, hogy gyönyörűség volt azt végig hallgatni.

— Ha jól viseled magadat kicsikém, semmi esetre sem fog megfélekedezni rólad a Jézuska, — szólt a fiatal anya mosolygva s keblére vonta a fürtös fejcskét. Hanem most készülj iskolába, mert már délután két óra van.

A kis Irma kezébe vette könyveit, kezét csókolt anyjának és utnak indult.

Mennyi édes ábránddal telt el fejcskéje, mikor magában azon tépelődött, hogy mi is lesz az a karácsonyi ajándék? Oh a kis Jézuska tudja azt, hogy ő mennyire szereti olvasni a szép meséket s a kis versecskéket! s bizonyosan fog hozni neki ilyen könyvet, meg aztán meleg ruhát, — cipőket s talán még hajas babát is. — Hogy el fog ő azokkal játszani! Nemcsak ő, hanem a szegény Róza is, aki éppen szomszédja az iskolában, mert igen-igen jól tanul s a mint sokszor mondta, tanítónő akar lenni. Olyan jó leány is az a szegény Róza! A gyengébbeknek mindig ő szokta elkészíteni a feladványokat s tanítja, oktatja őket bár náluk korosabb is valamivel és gyakran szomorú is, mind a mellett szívesen osztozik örömeikben s néha játékaikban is részt vesz. Majd engedelmet fog kérni a mamától, hogy a szegény Rózát elhívassa hozzájuk, s hogy együtt olvassanak, játszanak.

Hideg szél fújt az utcán s havas esőt vert a kis Irma arczába, a melytől az még jobban kipirult, de

Sőt még ma is, közel kétezer év után valósággá lett-e az angyalok szózata? Dicsőíti-e az istent minden száj? Békesség van-e e földön? És meg van-e mindenki az emberekhez a jóakarata?

Kérdések, melyekre nehéz igennel felelni!

Pedig mily dicső szózat ez! A meny dicsőségében szeretetben gazdag isten, a földet menyé varázsoló békesség gazdag áldása, és a tökély magas csucsára emelkedni vágyó emberek, egymás iránti jó akarata! Elbírólo eseménykép melyet nem csak ohajtva sejtett, hanem tisztán látott az angyalok minden szenytlő ment tiszta lelke a „világ világosságának“, a hit fejedelmének születése napján!

Hát az ember? Ugy járt mint a vak a ki vissza nyervén elvesztett szemévilágát, igen hirtelen tekintett a fénylő nap tiszta világosságába s megint örökös éjszakába esik vissza.

Csak egy szerencse van! És ez istennek amaz örök bölcsessége, mely szerint lassu fejlődésnek biztos utján vezeti az emberiséget.

Támadtak minden időben, sőt támadhatnak még a jövőben is „Herodesek“, a kik hitvány hatalmi féltékenység miatt halálra keresztetik a világosság és szabadság gyermekét, de az urnak lelke meg menti azt. Támadtak és támadhatnak még ezután is képmutató farizeusok, a nép-szellem elsötétítésében gyönyörködő főpapok, a kik keresztfára juttatják isten igaz ügyének bajnokait: ámde bírjuk az ígéretet, — „elrontom a templomot, de harmadnapra felépitem azt.“

Mikor a nap felkel, nem aranyozza be egyszerre a láthatárt, sőt midőn már az ég azurjának délpontján van, akkor is lehetnek egyes

nem fázott, hisz a jó mama olyan gondosan bepóllálta a meleg kendővel, hogy csak alig pisloghatott ki alóla, kis kezei pedig oly mélyen el voltak rejtve a meleg muffban.

A mint egy utcza szögletében befordult, éppen szembe találkozott a Rózával, kiről éppen gondolkozott volt. Örömmel szökölt fel s kis karjaival magához ölelte, míg a nagyobb Róza csókot vetett a leányka piros arczára.

— Milyen jó, hogy találkozunk együtt. Ugy-e édes Róza?

Igen. Hát nem fél egyedül menni az iskolába?

— Én? — szólt a kis Irma nagy kék szemével elbámulva. — Mitől félnék? A mama csak este küldi utánam a Linkát. Hiszen maga is csak egyedül jön fel ugy-e Róza?

— Én igen, de nekünk nincs kit küldeni a ki elkísérjen, mert mi szegények vagyunk, aztán én nagyobb is vagyok már mint maga kis Irmám.

— Hát maguknak nincs szolgáljuk? — kérde Irma csodálkozva.

— Bizony nincs, mióta az édes atyám elhalt.

— És ki viszen vizet a konyhába?

— Én.

— És elbírja a korsót?

— Oh, igen.

A szegény Róza olyan büszkén mondta ki ezt s a kis Irma most még inkább elbámult, lám ő még sohasem próbált felemelni egy korsót s még ha az üveg kancsóból vizet akar tölteni a pohárba, akkor is oda fut a mama, nehogy eltörje az üveg kancsót. Oh, ezentul ő maga fog vizet tölteni a pohárba és ha nagyobb lesz, ő maga fog vizet hozni a kutról.

A kis Irma bizonyosan büszkeséget érzett, hogy

barlangok, melyeknek sötét üregét nem képes egészen bevilágítani. Ámde e sötét üregben már csak a sötétség madarai szeretnek tanyázni.

Volt idő midőn az ember megette az embert, — midőn az ember eladta embertársát, mint bármely hitvány vásári portékát, — midőn az emberek nagyobb része oly szolgája volt a kisebb, de hatalmasabb résznek mint az iga-vonó barom. És ma, ha széttekintünk a föld kerekén, a hová a keresztyénség mennyei napjának áldott sugara elhatott, mindezt elemezve találjuk. Minden ember szabad evel önmagának s vagyonának, mindnyájan és pedig felekezeti és nemzeti különbség nélkül, egyenlők vagyunk törvény és isten előtt.

Am ha még nincs egészen megtestesülve az angyalok szózata, közel kétezer év történelme igazolja, hogy a ma született Krisztus által jelzett isten országa: nem utól érhetetlen magasságban lebegő felleghár, hanem világító torony, mely felé reménnyel küzd minden igazak vitorlája.

Ki éri el a biztos révpartot? Vajh ki tudja azt meg mondani!? Egyet tudunk! Tudjuk, hogy a révpartot csak annak utmutató vezérlete mellett érhetjük el, a ki ma született. Azért mondjuk mindnyájan e napon, görögök és zsidók, pogányok és keresztyének: „dicsőség a magasságos menyekben az istennek, békesség e földön és az emberekhez jóakarattal!“

Városi tisztújítás.

Városunkban e hó 18-án ejtetett meg a tisztújítás, Szilágy megye köztörvényhatósága által alispáni helyettesként kiküldött Domby Károly megyei árvaszéki elnök vezetése alatt.

Minden tekintetben kimagasló megnyitó beszédét élvezet volt hallgatni, felette örövend — ugymond — „hogy neki jutott a szerencse, szülővárosának szép számmal összegyűlt képviselőit alkotmányos jogának ez ünnepélyes gyakorlása alkalmával üdvözölhetni.“

Genecy Sándor polgármesternek a maga és tisztársai nevében hivatali állásáról lemondása tudomásul vétetett, s a volt tisztikarnak a múltban tett működésért elismerés nyilvánított.

A mennyiben egy pár tisztállásra többen is ajánlattak a szavazatok följegyzése, a szavazat lapok beszédese s a szavazatok összeszámítására Nagy László elnöksége alatt Somogyi Kálmán és Lukácsffy Ödön küldetett ki.

Ekkor vette kezdetét a tisztválasztás s mint örömmel jelezhetem, teljesen a volt tisztikar lett megválasztva, minek bizonyossága az, hogy megállották helyüket, s azért ajándékozták meg a képviselők ismételt bizalmukkal.

A főjegyző és tisztí orvosi állások a törvény értelmében állandók lévén ezek választás alá nem jöttek. Nagy lelkesedéssel s a városi közönség teljes öröme polgármesterré közfelkiáltással ismételt megvá-

lasztott Gencsy Sándor kiis a benne helyezett bizalmat megköszönve kijelentette, hogy működése mint eddig úgy ezutánra is a város java és boldogítására lesz irányozva.

Közfelkiáltással megválasztattak tovább: Rendőrkapitánynak Szrisán Károly, — majorsági és adópénztárnoknak Kedves György, — árvaszéki ülnököknek Veverán József, Lukácsffy Ödön, — ügyésznek Faragó Sándor, — adópénztári ellenőrnek Moldován János, — számvevőnek Virág Gyula, — segéd kapitánynak ifj. Páskuj István, — szavazattöbbséggel aljegyzőnek Jolbej József, — városgazdának Farkas József.

Ajánlatok folytán dr. Lang Jakab tiszteletbeli orvosnak, — ügyvéd Somogyi Kálmán tiszteletbeli ügyésznek, — Hulimka Sándor tiszteletbeli aljegyzőnek választattak meg.

Ezek után a megválasztott tisztikar és tiszteletbeli ügyész Somogyi Kálmán a törvényben előírt esküt letették, tiszt. orvos dr. Lang Jakab és tiszt. aljegyző Hulimka Sándortól az eskü bevételével a rendes közgyűlés bízott meg végre:

Jelen tisztújító közgyűlés vezetésére alispáni helyettesként kiküldött megyei árvaszéki elnök Domby Károlynak ezen gyűlés tapintatos vezetéséért és fáradtságáért a közgyűlés jegyzőkönyvileg köszönetet szavazott.

Tisztelegés.

A tisztújítás bevégezte után a megválasztott tisztikar élén főjegyző Virág Lajossal testületileg tiszteltett hivatali főnöke s szeretett polgármesterénél valamint a választási elnöknel is, s mindkét helyen nevezett főjegyző tolmácsolta a tisztikar szerencse kívánságát illetve üdvözlöt.

Disztribúció.

Városunknak újonnan megválasztott polgármestere szíves meghívása folytán e hó 18-ikán e város képviselői, tisztviselői és a különböző hivatalok főnökei számra mintegy hatvanan vettek részt a „lobogó“ vendéglőben rendezett dísz — illetve tisztújítási ebéd.

A második fogás után poharat emelt városunk polgármestere Gencsy Sándor a királyért és családjáért, — mit a jelen levők felálva és zajos éljenzéssel fogadtak, Nagy László felköszöntötte e városnak másodikban megválasztott s közszeretben álló polgármesterét, Márkus Florián üdvözölte és poharát emelte a tisztújítás vezetésére a megyei köztörvényhatóság által alispáni helyettesként kiküldött Domby Károly megyei árvaszéki elnökre, Domby Károly elítette e város közönségét, — közlekedéssel felköszöntve és éltetve lettek még: megyénk főispánja Baranyi Ágoston, megyénk alispánja Szikszay Lajos, az újanon megválasztott tisztikar, Nagy László ev. ref. esperes, Püspöky Alajos rom. kath. pleb. címz. kanonok. Szeretett polgármesterünknek kedves neje, Virág Lajos városi főjegyző, a városi képviselő, e város veterán vezére Szathmári Dániel, volt Krasznamegye utolsó alispánja Réner Albert, városi tiszteletbeli ügyész Somogyi Kálmán, adóhivatali főnök Gaszner József stb. stb., itt már csakugyan gyors író kellett volna, ki a folyton egymásután következő toasztokat feljegyezhesse, mert a mint az egyik végezte egyszerre tizen is emelkedtek fel köszöntési szándékkal s alig kapott valaki előnyt — érzelmének — pohárral kezében — szavakban kifejezhetésére — hisz a disztribúciónak a késő éjjel vetett véget. A „lobogó“ bérője Juhász József ez alkalommal mutatta be nyilvánosan képességét s valóban babért aratott, mert az ételek és italok, izletesek voltak, a felszolgálás pedig kifogástalan, könnyű volt neki babért aratni, hisz nejének izle-

eszébe jutott, hogy már két nap mulva karácsony esteje lesz: hátha majd a kis Jézuska hoz a Róza számára is új ruhát? — Oh, bizonyosan hoz s akkor majd az sem fog fájni. De hát Róza miért nem gondol erre? No majd eszébe juttatja ez is.

A tanító bácsi ez alatt kihagyta a lezárót, a mit meg kell tanulniok, sokat magyarázott arról, hogy a kis Jézus hogyan született meg egy szegény istállóban s a csillag mint vezette a bölcsőket a szegényes jászolig és az angyal miképpen tudatta azt már előre is. Olyan szépen beszélt a tanító bácsi. A szegény Róza megfeledkezett arról, hogy neki nincs meleg ruhája és cipője s egész lélekkel ott csüggött a derék tanító bácsi ajkain. Arcza kipirult és szemei csillogtak az örömtől. Nagyon szépen beszélt az a tanító bácsi. A végén azt is mondta, hogy ime: a kis Jézus, a ki az Isten fia volt, egy szegényes istállóban, rongyos szalma földél alatt született s épen így sok-sok nevezetes ember is született már szegénység között s nyomorgott szenvedett, s még is tisztelték utóbb. Azért a szegényt nem kell lenézni, hanem magunkhoz kell emelni, ha méltó rá.

E közben a tanító bácsi szemei mindig Rozán függtek s a vékony ruhás leányka nem fázott többé.

Aztán nem sokára vége lett az iskolának s a gyermekek vígan, kacagva futkostak szét. Csak Róza maradt hátra és a kis Irma. Ők együtt, kézen fogva mentek hazafelé. Szomorúan, hallgatagon.

A kis Irma elfeledte, hogy ő kérdezni akar valamit Rózáról, csak akkor jutott eszébe, mikor ez elválva boldog ünnepeket kívánt. Két, három napig már úgy sem lesz iskolázás.

Irmának most eszébe jutott, a mit az iskolában elgondolt s oda hajolva Rózához remegő, naiv hangon megszólalt:

lasztott Gencsy Sándor kiis a benne helyezett bizalmat megköszönve kijelentette, hogy működése mint eddig úgy ezutánra is a város java és boldogítására lesz irányozva.

Közfelkiáltással megválasztattak tovább: Rendőrkapitánynak Szrisán Károly, — majorsági és adópénztárnoknak Kedves György, — árvaszéki ülnököknek Veverán József, Lukácsffy Ödön, — ügyésznek Faragó Sándor, — adópénztári ellenőrnek Moldován János, — számvevőnek Virág Gyula, — segéd kapitánynak ifj. Páskuj István, — szavazattöbbséggel aljegyzőnek Jolbej József, — városgazdának Farkas József.

Ajánlatok folytán dr. Lang Jakab tiszteletbeli orvosnak, — ügyvéd Somogyi Kálmán tiszteletbeli ügyésznek, — Hulimka Sándor tiszteletbeli aljegyzőnek választattak meg.

Ezek után a megválasztott tisztikar és tiszteletbeli ügyész Somogyi Kálmán a törvényben előírt esküt letették, tiszt. orvos dr. Lang Jakab és tiszt. aljegyző Hulimka Sándortól az eskü bevételével a rendes közgyűlés bízott meg végre:

Jelen tisztújító közgyűlés vezetésére alispáni helyettesként kiküldött megyei árvaszéki elnök Domby Károlynak ezen gyűlés tapintatos vezetéséért és fáradtságáért a közgyűlés jegyzőkönyvileg köszönetet szavazott.

Tisztelegés.

A tisztújítás bevégezte után a megválasztott tisztikar élén főjegyző Virág Lajossal testületileg tiszteltett hivatali főnöke s szeretett polgármesterénél valamint a választási elnöknel is, s mindkét helyen nevezett főjegyző tolmácsolta a tisztikar szerencse kívánságát illetve üdvözlöt.

Disztribúció.

Városunknak újonnan megválasztott polgármestere szíves meghívása folytán e hó 18-ikán e város képviselői, tisztviselői és a különböző hivatalok főnökei számra mintegy hatvanan vettek részt a „lobogó“ vendéglőben rendezett dísz — illetve tisztújítási ebéd.

A második fogás után poharat emelt városunk polgármestere Gencsy Sándor a királyért és családjáért, — mit a jelen levők felálva és zajos éljenzéssel fogadtak, Nagy László felköszöntötte e városnak másodikban megválasztott s közszeretben álló polgármesterét, Márkus Florián üdvözölte és poharát emelte a tisztújítás vezetésére a megyei köztörvényhatóság által alispáni helyettesként kiküldött Domby Károly megyei árvaszéki elnökre, Domby Károly elítette e város közönségét, — közlekedéssel felköszöntve és éltetve lettek még: megyénk főispánja Baranyi Ágoston, megyénk alispánja Szikszay Lajos, az újanon megválasztott tisztikar, Nagy László ev. ref. esperes, Püspöky Alajos rom. kath. pleb. címz. kanonok. Szeretett polgármesterünknek kedves neje, Virág Lajos városi főjegyző, a városi képviselő, e város veterán vezére Szathmári Dániel, volt Krasznamegye utolsó alispánja Réner Albert, városi tiszteletbeli ügyész Somogyi Kálmán, adóhivatali főnök Gaszner József stb. stb., itt már csakugyan gyors író kellett volna, ki a folyton egymásután következő toasztokat feljegyezhesse, mert a mint az egyik végezte egyszerre tizen is emelkedtek fel köszöntési szándékkal s alig kapott valaki előnyt — érzelmének — pohárral kezében — szavakban kifejezhetésére — hisz a disztribúciónak a késő éjjel vetett véget. A „lobogó“ bérője Juhász József ez alkalommal mutatta be nyilvánosan képességét s valóban babért aratott, mert az ételek és italok, izletesek voltak, a felszolgálás pedig kifogástalan, könnyű volt neki babért aratni, hisz nejének izle-

eszébe jutott, hogy már két nap mulva karácsony esteje lesz: hátha majd a kis Jézuska hoz a Róza számára is új ruhát? — Oh, bizonyosan hoz s akkor majd az sem fog fájni. De hát Róza miért nem gondol erre? No majd eszébe juttatja ez is.

A tanító bácsi ez alatt kihagyta a lezárót, a mit meg kell tanulniok, sokat magyarázott arról, hogy a kis Jézus hogyan született meg egy szegény istállóban s a csillag mint vezette a bölcsőket a szegényes jászolig és az angyal miképpen tudatta azt már előre is. Olyan szépen beszélt a tanító bácsi. A szegény Róza megfeledkezett arról, hogy neki nincs meleg ruhája és cipője s egész lélekkel ott csüggött a derék tanító bácsi ajkain. Arcza kipirult és szemei csillogtak az örömtől. Nagyon szépen beszélt az a tanító bácsi. A végén azt is mondta, hogy ime: a kis Jézus, a ki az Isten fia volt, egy szegényes istállóban, rongyos szalma földél alatt született s épen így sok-sok nevezetes ember is született már szegénység között s nyomorgott szenvedett, s még is tisztelték utóbb. Azért a szegényt nem kell lenézni, hanem magunkhoz kell emelni, ha méltó rá.

E közben a tanító bácsi szemei mindig Rozán függtek s a vékony ruhás leányka nem fázott többé.

Aztán nem sokára vége lett az iskolának s a gyermekek vígan, kacagva futkostak szét. Csak Róza maradt hátra és a kis Irma. Ők együtt, kézen fogva mentek hazafelé. Szomorúan, hallgatagon.

A kis Irma elfeledte, hogy ő kérdezni akar valamit Rózáról, csak akkor jutott eszébe, mikor ez elválva boldog ünnepeket kívánt. Két, három napig már úgy sem lesz iskolázás.

Irmának most eszébe jutott, a mit az iskolában elgondolt s oda hajolva Rózához remegő, naiv hangon megszólalt:

tes étkeit a közel multból már ösmeri e város és vidékének közönsége.

Fáklyás zene.

E város polgársága e hó 18-án estve 7 órakor újonnan megválasztott polgármestere Gencsy Sándort fáklyászenével tisztelte meg, mely ünnepélyen az önk. tüzoltó egyesület tagjai teljes díszben, lobogó- és zenekarával vett részt, a fáklyákat vivő tüzoltók, közből lobogója e város képviselői és polgárságával a város háza udvaráról indultak meg s mire a polgármester lakása elébe értek a folyton növekedő közönség által az utcza egészen ellett leve. A polgármester lakházánál a tüzoltó testület tagjai kört formáltak s ekkor előlépett az üdvözlő beszéd megtartására felkért Faragó Sándor városi tisztí ügyész kiis a következő szép beszédet mondotta:

Tekintetes polgármester ur! Tenger a népkegy, — melynek hullámain aggódo szívvel vergődik a gyöngye kezű sajkás, — melynek hullámai sokszor csak azért emelik föl magasra azt, ki sorsát reá bizni merészkedett, hogy azután annál mélyebbre sültsák, — annál mélyebb sirba temessék.

Most két éve, midőn tek. polgármester ur — barátai unszolásának s a közbizalom nem várt, sőt tán nem is óhajtott megkeresésének engedve — Sz-Somlyó város polgármesteri hivatalát elfogadta s ez által ama szeszélyes elemre — a népkegyre — bizta társadalmi életének sajkáját: — személye és fényes tehetségei iránt tisztelettel bétölt szívem aggódova sugta nekem azon kérdést: „vajjon nem fog-e ez az ember, ki békés családi otthonából s ősi örökében kedvteliséssel folytatott gazdálkodásának virágos mezejéről a közügyi pálya ingatag és gyakran háborgó talajjára lépett, — hajótörést szenvedni a népkegy hullámverein?“

Sz-Somlyó város mai tisztújító közgyűlése felelt szívem aggódo kérdésére s megmutatta és bebizonyította, hogy — csak a gyöngye bukik el, — de az, ki erős karral igazgatja a kormányrudat akkor is, midőn habra hab tolul, — s ki Scyllat kerülve Charybdist is éber szemmel vigyázza: — diadalmaskodik a zajgó hullámokon.

Tekintetes polgármester ur — az első megválasztása óta lefolyt rövid két év alatt — meghódította a népkegy hullámain. Nem ezélen s tán nem is tudnám vázolni munkálkodását és küzdelmeit, melyek ezt kivívnia sikerült. Én csak az eszközökre mutatok reá. Ezek voltak: a társadalmi érintkezésekben való szívéllyesség, — a közügyekben lankadatlan munkásság, — a szakértelem, — a büles tapintat és a részrehatalatlan igazságosság. — Oly polgári erények, melyek a közügyek bajnokának elösmerést s hódolatot egyedül biztosíthatnak.

Ezen elösmerés, ezen hódolat nyilvánulása mostani megjelenésünk s ennek tolmácsa gyöngye beszédem.

Isten tartsa meg tekintetes polgármester urat ama felséges, magasztos polgári erényekben s éltesse sokáig!!!

Az üdvözlő beszéd s „éljen szeretett polgármesterünk“ elhangzása után polgármester Gencsy Sándor meghatottan válaszolt s köszöntö meg a nem remélt kitüntést. Ezután a közönség zeneszóval a legnagyobb rendben a városháza udvarára tért vissza s a fáklyák eloltása után esendben eloszlott.

V.

— Rózám, szokott-é magának krisztkindlit hozni a Jézuska?

— Nem bizony.

— Hát miért?

— Mert mi a mint mondtam, szegények vagyunk.

— De hiszen a kis Jézus a szegényeket is szereti.

— Igaz kedvesem, hanem a kis Jézuska csak módot szokott adni ahhoz, hogy krisztkindlit vásárolhasson a mama és tata, de ő maga nem jár le a rossz emberekhez.

A kis Irma fejcséjkéjében most világosult fel csak ez a gondolat s nagyon csodálkozni látszék. Aztán valami hirtelen eszme fogamzott volna meg agyában, megragadta a Róza kezét.

— Tudja-é hogy hol lakunk mi?

— Oh igen. Egy szép, nagy kőházban s eperfa van az udvaron.

— Igen, igen! Ugy-e lesz olyan jó s el jó hozzám karácson előtt, hogy megtanítson a számtanra? Megteszi-e ezt kedves Róza?

— Hogyne, hiszen kötelességem segíteni, mert én úgy sem fizetek tandíjt s a tanító ur mondta ezt!

A kis Irma olyan különös érzelmet hordott szívében: ő maga sem tudta, hogy mit érzett, csak annyit tudott, hogy ő igen-igen sajnálja azt a szegényt, de jó leányt, a kinek nincs téli ruhája s a kifeslett cipőben jár egész télen által s mégis olyan jól tanul, pedig otthon talán nincs is mit kávézniok s vizet is kell, hogy hordjon, a főzéshez. Oh, csak neki pénze volna, hogy cipőt és ruhát vehetne a szegény Rózának, vagy volna bátorsága a mamát megkérni. De a mama talán meg is haragudnék érte?

Amint hazaérkezett s ismét kezét csókolt a mamának, az egy forró könyvet érzett perdülni kezére. Olyan nehéz volt a szíve a kis Irmának attól, a mit hallott

Közgazdaság.

A sz.-somlyó-vidéki gazdasági egyesület kertészeti és borászati szakosztályának ülésében három fontos tárgyról hozott beható tanácskozás után határozatot. A szakosztály tanácskozása és megállapodása a vidékünket legközvetlenebbül érdeklő phyloxera ügyben már előbbi alkalommal, e lapok 50. számában közölve volt. Az ülés más két tárgyát az országos gazdasági-egyesület gyümölcsészeti kérdésben egyetünkhez intézett megkeresése s faiskolánk ügye képezte.

I. Szakosztályi elnök Toperczer László nyújtotta be ez ülésen a vidékünkön nagyban és mint csemege fajok termelésre alkalmas alma és körtefajokról szóló bizottsági jelentését, melyet a szakosztály megbeszélés tárgyává tévén, arra a megállapodásra jutott, hogy egyfelől az orsz. gazd. egyesületnek tudomásvétel, másfelől tagjainak termelésre a következő fajokat ajánlja, mint melyek éghajlatunk, időjárásunk s talaj viszonyainknak leginkább megfelelnek.

I. Almák.

1) Nagyban termelésre:

a) Batul alma. b) Török Bálint c) Arany parmin. d) Casseli renette. e) Sóvári. f) Szászapap.

2. Csemege almák:

a) Kanadai renette. b) Szürke renette. c) Parker. d) Ananász renette.

II. Körték.

1) Nagyban termelésre:

a) Téli esperes b) Boskobakja. c) Vilmos körte. d) Erdei vajonc. e) Bacsó körte. f) Hardempont téli v. g) Dinye körte.

2) Csemege körték:

a) Egri vajonc. b) Diel vajonca. c) Freyvené. d) Angoulemei v. e) Őszi pergamen. f) D'Argenson.

II. Az egyesület faiskolájának rendezése, illetőleg a mostaninál egy nagybobbnak, megfelelőbbnek beállítása végett a szakosztály telekvásárlást sürget, mint mely által egyedül állandósítható faiskolánk s a kiköltöztetés veszélyének nincs kitéve. Az egyesület saját tulajdonán nagyobb befektetést tehetvén, jótékony működése az oltványok elterjesztésében is sikerdusabb fog lenni. A faiskolánkban jelenleg ápolat 1660 darab vadonca és magoncifának a tavasszal történendő beoltásra nézve a következő fajok jelöltettek ki:

Batul 500, arany parmin 250, török bálint 100, ananász renette 100, szászapap 100, parker 50, kanadai renette 50, szürke renette 50, összesen 1200 alma.

Téli esperes 50, diel vajonca 50, erdei vajonc 50, hardempont 25, császár körte 25, összesen 200 magas körte.

Vilmos k. 50, őszi pergamen 50, egri vajonc 50, freyvené 25, téli esperes 25, összesen 200 birsalanyu körte.

Az oltványokat annak idejében az egyesület mérsékelt ár mellett a közönség rendelkezésére fogja bocsátani. Addig is a feanevezett fajokat ajánlja a tavasszal végzendő oltásokhoz.

A szakosztályi jegyző.

a szegény Rózától s ő maga sem tudta, hogy miért, csak úgy jött, hogy oda borult a mama ölébe és elkezdett sírni, zokogni, csendesen.

S mikor az anya faggatni kezdte, hogy miért sír, akkor már a kis Irma mosolyogva emelte fel szőke fürtű fejcsékéjét.

— Olyan jól esett nekem ez kis mama. Ugy-e nem haragszol érte?

— Oh te kis bohó, szolt az anya megnyugodva s össze-vissza csókolta a fürtös fejcsékét s a piros telt arcot.

Ettől fogva a kis Irma vidám volt megint s csak azon vette észre, hogy eljött a karácsony előtt való nap s vele együtt az a titkos tanácskozás és működés, a miről nem szabad tudni a gyermekeknek.

Eljött a szegény Róza is és Irma örömmel sietett elébe; bevezette a szalonba s a szegény leány olyan feszélyezve érezte magát a diszes butorok között. Ruháján megnagyobbodtak a foltok és szégyenkezve rejtette a szék alá feslett cipőit.

A kis Irma pedig fél füllel hallgatta azt a titkos neszt a másik szobából, a hova neki nem volt szabad bemennie.

Egyszer aztán felkelt az asztal melől, ujjával csendet intett Róza felé s lábuj hegyen az üveg ajtóig sietett. Felemelte a függöny fél végét s bekandikált rajta.

Hát ottan nagyban folyt a munka. A mama éppen háttal ült az ajtónak, az asztalon előtte gazdag karácsonyfa állt piros és kék szalagokkal, kicsiny gyertyákkal, cifra papírból készült lánczokkal diszítve. Az ágon pedig aranyos almák, diók, hajás bábu, könyvek s pár cipő volt fel aggatva.

Szegény Róza! Neked még meleg ruhád sincs és itten még bábura is telik. — Neked még kenyered sincs otthon s itten még kalács is gazdagon van.

Hireink.

— **Kegyelet emléke.** Folyó hó 18-án adott tisztújítási ebéd alkalmával Püspöky Alajos rom. kath. plebános és címz. kanonok indítványára Sz.-Somlyó városának volt polgármestere Boesánczy Adolf siremlékére gyűjtés eszközöltetett s e célra adakoztak: Püspöki Alajos 2 frt, dr. Kopp Gyula 1 frt, Szénássy Miklós 1 frt, Gencsy Sándor 1 frt, Domby Károly 2 frt, Krizsán Károly 1 frt, Somogyi Kálmán 2 frt, Tankó Bertalan 2 frt, Gámeneczy Tódor 1 frt, Virág Lajos 2 frt, id. Páskuj István 1 frt, Szabó Ferencz 1 frt, Virág Gyula 1 frt, Kedves György 1 frt, Hary Pál 20 kr, Jolbej József 1 frt, Brüll Jónás 1 frt, ifj. Páskuj István 20 kr, Bikfalvi András 20 kr, Ács György 50 kr, Lászlóffy István 20 kr, Juhász Józsefné 2 frt, Telegdi Márton 2 frt összesen 26 frt 30 kr, mely összeg az e célra már gyűjtött összeghez a krasznamegyei takarékpénztárba helyeztetett el.

— **Kiállítás.** A gazdasági egyesület azon tagjait kik az 1885. évi budapesti általános kiállításra tett bejelentéseikre a vonatkozó kérdő íveket még eddig be nem küldötték ismételtlen felkérem, hogy az általam szétküldött kérdőíveket pontosan kitöltve hozzám beküldeni sziveskedjenek. — A kiállításoknak ugyanis csak úgy lehet mind a nagyközönségre, mind magukra a termelőkire avagy kiállítókra nézve kívánt eredménye, ha a kiállított tárgyakra vonatkozó statistikai adatok köz tudomásra hozatnak, mely célra szolgálnak rendszert a kiállítási catalogusok. — A jövő évi budapesti kiállítás catalogusa már rövid időn össze kell, hogy állíttassék. A mely kiállító tehát a kérdő íveket ki nem tölti s be nem küldi — az általa bejelentett tárgy ott lehet ugyan a kiállításon, de arról senki sem adhat semmi felvilágosítást, mert a kiállítási catalogusban nem fog róla semmi részletes ismertetés benn foglaltatni, s így — a tárgyak pusztá felküldésével nagyon kevéssel teszen többet a semminél. Vidékünk gazda közönsége amugy is meglehetősen könnyen fogadta a kiállítást, — legalább azok kik bejelentéseiket megtették feleljenek meg a feltételeknek s a hosszú karácsonyból juttassanak egy pár perczet a statistikai adatok beküldésére. Bölöni Sándor gazd. egyt. titkár.

— **Köszönet.** A folyó hó 18-án tartott fáklyászene költségei fedezésére begyűlt 19 frt. összegből a kiadások 14 frt 86 kr. levonásával fentmaradt 5 frt 14 kr-nak az önk. tüzoltó-egyesület részére lett ajándékozásáért az egyesület nevében köszönetét nyilvánítja. — Sz.-Somlyó, 1884. decz. 22. Virág Lajos főparancsnok.

— **Az állami postahivatalt mint hírlík —** városunkban a Koronka Lajosné tulajdonát képező lakházban a megyeház utczában szándékoznak elhelyezni, mely intézkedés ellen tömeges aláírással akarnak kérelmezni a postaigazgatóság illetve miniszteriumnál, részünkről is csatlakozunk a kérelmezőkhöz mert míg ezen hivatal a város legnagyobb forgalmi pontján a piaczhoz közel kényelmesen berendezhető, nem tudjuk felfogni mi vezérelte az igazgatóságot arra, hogy a közönség kényelmét számba nem véve a város alsó végén a forgalmi pontoktól távol akarja ezen hivatalt elhelyezni. Megvagyunk győződve arról, hogy egy helyi szemle megejtése esetén szándékától cláll.

— **Ű császári és Apostoli királyi felsége,** a somlyó-győrteleki gör. szert. kath. templom és paplak helyre állítására száz frtnyi segélyt méltóztatott magánpénztárából legk; adományozni.

— **Öngyilkosság.** Bartócsik Gotfried, a mölki apátság Bihar megye margitai jószágainak igazgatója, e

A kis Irma szívében olyan nagy bátorság fogant meg, mint azelőtt soha.

Lassan kinyitotta az ajtót s lábujhegyen odasompolygott a mamáig s egyszer csak átkarolta annak nyakát és sirva-nevetve oda borult annak keblére. A mama először haragosan pillantott a hamis leányra, a ki saját gyermeki örömet zavarta meg e váratlan inzultus által, hanem a mint az a naiv édes kacaj oda csengett fülébe s vele együtt az öröm és meghatottság könyei lassanként átmelegítették anyai szívét éppen úgy kiderült a redőkhöz szedett homlok is és csak annyit tudott a nagy haragtól mondani annak a szőke fürtös kis angyalnak:

— Te rossz, gonosz gyermek!

De azzal aztán oda is vonta homlokát s csókkal árasztá el.

A kis gonosz gyermek aztán meghatottan sugta oda a mamának:

— Kedves mama, akarsz-e örömet szerezni nekem?

Hogy ne, hogy nel A mama szeretetteljes tekintete mondta ezt. Erre a kis leány egészen oda hajolt a mama füléhez:

— Lásd kedves mama, nekem két pár cipőm van s te mégis egy pár új cipőt vettél nekem . . . A szegény Róza pedig feslett cipőkben jár és úgy fázik szegény! . . . Légy te most az egyszer a szegény Róza Jézuskája és . . . és — adjuk neki ezt a pár kis cipőt!

. . . . A mama a boldogság könyeivel szemében szorítá ajkaihoz a kis leány fürtös fejcsékéjét s ajaka remegett a meghatottságtól, mikor azt mondta:

— És meleg ruhát is veszünk szegénykének . . .

hó 14-én városunkban a „Lobogó“ vendéglőben meghalt és saját előfogatját azon kijelentéssel, hogy Csucsára megy deszkát vásárolni vissza tértég a fogadóban hagyta, s felfogadott előfogattal Csucsára elutazott, e hó 19-én Kolozsvárt a „Hungária“ szállodában meghalt magát.

— **A zilahi iparos dalkör alapszabályai,** a m. kir. belügyminiszterium által, f. évi 67,890. sz. alatt, a bemutatási záradékkal elláttattak.

— **Felkérésnek** mindazon adakozók, kik az egyház által adandó estélyre bármit irtak fel, legyenek szívesek azt 26-an d. u. 2—5 óráig a színház helyiségébe felküldeni.

CSARNOK

Báthori árnya.

— R E G E. —

(Folytatás.)

5) „Bátor“ magaura.

Téliidő letelvén a tavasz beállott;
Pázsitot terített s szort reá virágot.
Az a megígért nap elközelgett végre,
Készülődnek gyászos és nász ünnepélyre.

Mely feselni kezdett, minden kis virágnak
Életét kioltni gyilkos ujjak járnak.
Hangzik a halálos ítélet, — s ki ajkán?
A ki esküvőre készül Valkó hantján:

Folydogáló víznek mindkét partja mellett
Sok virág-családnak veszni, halni kellett.
S már a süllyedett vár tája áldozá fel
Dus virágzatát az illatos füvekkel,
A midőn a tündért — megpihenni vágyván
Meglepé az álom puha pázsit ágyán.

Ékes kis virágok vették körbe ötét,
Ifju életükről egyet-mást regéltek.

A kis csipke-rózsza legelőször kezdte,
Halványpiros arcát földfelé csüggesztve:
„Nem volt senki mint én szebb teremtes arcra;
Gyenge kis leányként mért is vágytam harcra! . . .
Éles tőreimmel vérbosszura kelvén;
Nem nyílt meg a vért az orvgyilkos keblén.
A megtámadottnak gyilkos fegyverére,
Igy folyt hajnal arczom s bosszus szívem vére.
Bosszu közt aludt ki életem világa,
Kedvesért ma bosszút hord porom virága.
Kérlek oh tündér lány védj minden jegyespárt
Kik boldogságának annyi eselszövény árt.“

Ez ment, hogy utána más virág is szóljon;
S most szemérmes arczczal áll elő a liljom:
„Gyenge ifju voltam; vágyó kobelemben
Kezdtet ébredezni már gyengéd szerelmem.
Gyilkos női kéztől lett vérem kiontva,
Ártatlan szerelmem így vittem siromba.
Oh légy a szüzeknek védelmükre tündér!
Ne kiáltson égbe annyi ártatlan vér.“

Hajladozva leng-leng és sutog a nádszál
Kebelőrl halkán elfojtott sohaj száll:

„Nagyra termettségem nem becsültem úgy meg,
Mint szükség lett volna harcziás vitének.
Számos társaimmal büntészekben éltem,
A bűnök tanyáját mint vak eszköz védtem.

„gharag a mélybe sülyesztette fészünk
Es mi gyáva hadként mind árvízbe vesztünk.
Porainkat lassan összehordta örvény
Feneket len mély tó süppedékes szélén.
Hol sok ártatlannak vére lett kiontva,
Ez a helyt fedeznünk kell folyton sohajtva.“

Sóhajtása ekkor oly élénk erős lett,
Hogy szendergéséből a tündér felébredt.

Rózsát tartó ujjá a tövistől vérvett,
Kebelőre tűzve lilium fehérlett.
Lábától tapodva hervadt a maszlag,
Közel a nádszálak ezri hajladoztak.

A szemközti hegyhát most ötlék szemébe,
Hol a tündér-pályát nem rég végezé be;
Az emlékezések fájón így szövédnak,
Mig közéjük áll ó a virágszedőknek.
Sőt élökre állván gyorsan visszatérnek
Várába a messze elhagyott vidéknek.

* TAPODI TAMÁS.

(Folyt. köv.)

Emlékeim.

Irta P. Szathmáry Károly.

(Folytatás.)

Midőn Császár Ferencznél segédszerkesztő lettem, szintén volt egy kis irodalmi tréfám. Az előtt Medve Imre volt mellette, ki midőn őt elhagyva fürdőre ment, egy a lap borítékon megkezdett sensatiós novellát, mely igen dagályos stylben volt írva, félben hagyott. Az öreg urat ez roppant bosszantá, irt is Medvének, de ez nem küldötte a beszély végét. Hagyja el — mondám — majd befejezem én. Be is fejeztem; csak hogy nem volt köszönet benne; mert az ő szereplő hercegeiről, grófjairól mind kisütöttem, hogy borbély legények s több afélék voltak. Haragudott is Medve érette, de Császár örült a büntetésnek.

Az irodalom az egész évtized alatt nyomorult és éretlen censura alatt nyögött, csaknem minden könyvünk le volt foglalva, legalább egyszer. Első regényemet a „Sirályt“ mely 54-ben jelent meg, három ízben kellett kidisputálni a policziáról. Még az is baj volt, hogy miért volt II. Lajos királynak [egy királynak] törvénytelen gyermeke! Egy korlátolt tehetségű pap volt e titkos cenzor. Azt írtareá, hogy: „nem is igaz.“ Erre aztán egy egész talyiga könyvből mutattam ki, hogy igaz; így azután kiadták nagy nehezen.

Különb mint már említém, az írók között meleg barátság, mondhatni pajtáság uralkodott: cliquek sem voltak még akkor s a csoportulások legfőlebb ebédlő, vagy vacsoráló helyek szerint történtek; de egyben nem értettük a tréfát: a hazafiság kérdésében. Egyszer feljött Kuthy Lajos, az egykor nagynevű magyar regény és beszély író, el is jött közénk, de mindenki úgy fogadta, hogy nem volt többé kedve közénk jöni; Degrével gondolom még keményebb összekocczanása is volt valamelyik vendéglőben, — mindezt azért, hogy valami Bezirker hivatalt vállalt el Bach alatt talán Arad vármegyében.

2. Nevelősegem.

Mozogtam biz én a hogy tudtam az irodalom terén is; de az még sem volt elég, hogy életemet ha szükösen is fentartsa, — valami kenyér után kellett nézni.

Egy napon, gondolom 51 telén, ködös spleenes időben, mely az öngyilkosokat szokta termelni, igen desparatus hangulatban panasztoltam Szilágyi Sándornak szükös helyzetemről. Hát bizony nem voltunk bővében a jövedelemnek egyikünk sem voltunk nagy bővében, nem sokára egyik erre, másik arra ment el, mert Pesten ugyan meg nem élhetett az irodalomból az első pár évben senki, még Jókai, vagy Arany sem. Hiszen nem sokára valóságos kivándorlása volt az íróknak a körözi, kecskeméti stb. főiskolákba, meg az erdélyi collegiumokba, — mert a prot. tanári pálya maradt még a legfüggtelegebb helyzet, ezekben a gyászos időkben. Elment később még Szilágyi Sándor is. A két alföldi város még ma is siratja azokat a szép idöket, mikor Arany, Szilágyi, Mentovich, Jánossy stb. voltak tanárai.

(Folyt. köv.)

Piaczi árak.

Egy hektoliter	Sz.-Somlyó decz. 19.	Zilah decz. 20.	Tasnád nov. 18.	Sz.-Cseh nov. 22.	Kraszna decz. 23.
árak krajczárookban					
Buza	488	560	500	490	510
Kétszeres	407	520	440	—	425
Rozs	375	4—	400	350	450
Árpa	370	—	—	—	—
Zab	195	230	250	175	200
Tengeri	420	450	500	595	480
100 kiló	—	—	—	—	—
Széna	220	250	300	—	—
1 kiló	—	—	—	—	—
Marhahus	44	36	36	40	36

HIRDETESEK

3050—1884.

tkvsz.

Árverési hirdetmény.

A tasnádi kir. jbiróság tkvi hatósága részéről közhírré tétetik, miszerint özv. Weisz Ferenczné felperesnek Csüry Zsigmondné alperes ellen 26 frt 75 kr. s jár. behajtása iránt a tasnádi kir. jbiróság mint tkvi hatóság területéhez tartozó t.-szántói 398. sz. tkvi + 1025. hrsz. s dézsmaváltsággal terhelt 476 frt becsértékű szőlő birtokra újabbi árverés rendeltetvén el, a megjelelt ingatlanokra 476 frt kikiáltási ár mellett árverési határidőül 1885. évi január hó 12-én d. e. 9 órája T.-Szántón, a község házához kitüzetik, mely alkalommal az árverés alá vett ingatlanok becsáron alól is eladatnak — venni szándékozók kötelesek bánatpénz gyanánt 10% — 47 frt 60 krt a kiküldött kezéhez készpénzben vagy óvadék képes államkötvényekben lefizetni.

A vételár 3 részletben, 30—30 napi időközökben a tasnádi kir. adóhivatalhoz ezen tkvi hatóság által kiadandó utalvány mellett fizetendő, minden egyes vételár részlet után az árverés napjától számítandó 6% kamataival együtt a bánatpénz az utolsó részletbe lévén betudandó a 2010—1884. sz. a. jóváhagyott árverési feltételek többi része ezen tkvi hatóságnál és T.-Szántón a község házánál megtekinthetők.

A kir. jbiróság tkvi hatósága. Tasnádon, 1884. november 17-én.

D A V V A S,
151.—1—1 kir. albiró.

3049—1884. tlkvsz.

Árverési hirdetmény.

A tasnádi kir. járásbiróság tkvi hatósága részéről közhírré tétetik, miszerint Pákai László felperesnek Nagy Györgyné Bika Borbála alperes elleni 5 frt s jár. behajtása iránt a tasnádi kir. jbiróság tkvi hatósága területéhez tartozó szilvási 45. sz. tkvi I. 2—5. II. 1—2. + 1. és III. 1—3. rsz. a. ingatlanokra árverés rendeltetvén el, a megjelelt ingatlanokra 1419 frt kikiáltási ár mellett árverési határidőül 1885. évi január hó 8-án d. e. 9 órája Szilváson, a község házához kitüzetik, mely alkalommal az árverés alá vett ingatlanok becsáron alul is eladatnak, venni szándékozók kötelesek bánatpénz gyanánt 10%-át— 140 frt 19 krt a kiküldött kezéhez készpénzben vagy óvadék képes államkötvényekben lefizetni.

A vételár az 1716—884. és azt módosító 2083—884. sz. a. feltételek szerint 3 részletben az árverés jogerőre emelkedésétől 30, 60. és 90 napi időközökben a tasnádi kir. adóhivatalhoz ezen tkvi hatóság által kiadandó utalvány mellett fizetendő — minden egyes vételár részlet után az árverés napjától számítandó 6% kamataival együtt a bánatpénz az utolsó részletbe lévén betudandó, a jóváhagyott árverési feltételek többi része ezen tkvi hatóságnál és Szilváson a község házánál megtekinthetők.

A kir. jbiróság tkvi hatósága. Tasnádon, 1884. november 17-én.

D A R V A S,
150.—1—1. kir. albiró.

Huszonhatodik évfolyam!

Ingyen regénymelléklet minden számhoz és regények kedvezmény áron.

Előfizetési felhívás

„BUDAPESTI BAZÁR”

legcélzszerűbb, leghasznosabb és leggazdagabb tartalmu divatközlönyre, melynek minden száma

tizenhat oldalon jelenik meg, a kézimunka minden ágazatához való illusztrációkkal, minden száma a legújabb párizsi divat után, művészileg rajzolt és színezett divatképet, ruhák és fehérneműek készítéséhez hasznos és értelmes magyarázatokkal rajzokat, fehérneműek himzéséhez mintákat, és jelzéséhez monogramokat hoz.

A „Budapesti Bazár“ 1885. év január elsején XXVI. évfolyamába lép. Lapunk fényes fennállását hölgyeink buzgó pártolásának köszönheti, kik mindenkor feltalálták a „Budapesti Bazár“-ban utmutatójukat, akár a háztartás, akár a divat körében. A „Budapesti Bazár“ iparkodott mindenkor a legszebbet, a legjobbat és leghasznosabbat adni s iparkodni fog jövőben is arra, hogy a nővilág, divat s háztartás minden ágát felkarolva, meghálálhassa ama szívélyes pártolást, melyben a „Budapesti Bazár“ a magyar hölgyek részesítik.

A „Budapesti Bazár“ a világ minden nyelvén 300 ezer példányban jelenik meg. Azonban egyetlen idegen nyelvű kiadás sem haladja meg „Budapesti Bazár“, mely gazdag szép irodalmi részével, diszes kiállításával és hasznos mellékleteivel páratlanul áll a divatlapok között.

A „Budapesti Bazár“ szépirodalmi részében adunk költeményeket, elbeszéléseket, mulattató és ismeretterjesztő tárcázásokat, a fővárosi élet szemléljét, az irodalom, művészet és társasélet mozzanataiból és minden számunkban egy illusztrációt. Figyelemmel fogjuk kísérni a fővárosi és vidéki nő képző-, gazdaszöny- és nőiparegyletek munkásságát is.

Ingyen külön regény-mellékletet adunk, egy tizenh oldalú ívet, melyből t. olvasónőink idővel csinos könyvtár gyűjthetnek. Jövő évi ingyenes regénymellékletünk egyik híres angol regényről.

„HELEN”

ezimű rendkívüli érdekes regénye lesz.

Lapunk szépirodalmi részében pedig Davyl Lajos legújabb, igen szép és érdekesítő regényét, melynek címe:

„Az utolsó Fontbriand”

kezdjük meg.

A „Budapesti Bazár“ divatrészében a művelt hölgy és gondos háziasszony egyátant megtalálja mindazt, a mi az öt tözökekre és szalonra vonatkozhatik, azon tudnivalókkal együtt, melyek a hölgyek dolgozó szobáját és a háztartást illetik.

Az előfizetési pénzeket legcélzszerűbb postautalvánnyal küldeni ily cím alatt:

Király János szerkesztőnek, Budapestben, (Koronaherczeg-utca 17. szám.)

„Helen“ ezimű ingyenes regénymellékletünk szerzője „Croker B. M. hírneves angol regényíró, ki a „Csecese kisasszony“ ezimű regényét az angol olvasókörönység kedvence lett.

A „Budapesti Bazár“ ezimű Hölgyek Naptára diszes kiállításban jelent meg és mint karácsonyi és újévi ajándéknak is igen alkalmas.

Laitner, Széky és Társai részére
Lalantirt tiszta borokat megvesz a borminta előleges beküldése mellett Krasznán

150—2—2

Laitner Zs.

Száz arany-frank jutalomdíj a gyűjtők részére!

Komócsy József ujsága

„HIRMONDÓ”

politikai, ismeretterjesztő, gazdasági és mulattató képes néplap.

Megjelenik minden vasárnap 12 nagy oldalon szép képekkel.

Előfizetési ára egy negyedévre csak 1 frt.

Gyűjtők részére 100 arany-frank jutalomdíj van kitűzve, melyből aki legtöbb előfizetőt gyűjt, 50 arany-frankot nyer; az utána következő 30 arany-frankot; az ezután következő 20 arany-frankot.

A jutalomdíjak — tekintet nélkül az előfizetők számára — azoknak, kik legtöbb előfizetőt gyűjtöttek, kiadtnak.

Ha valaki őt előfizetőt gyűjt, az a *Hirmondóból* egy tiszteletpéldányt is kap.

Az előfizetési pénzek *legkésőbb 1885. január hó 4-ig* ily cím alatt küldendő:

A *Hirmondó* kiadóhivatalának Budapestben, egyetem-utca 4. sz. a.

Ajánljuk a *Hirmondó*t mindazoknak, akiknek nincs idejük, hogy mindennap végig olvassák a nagy lepedő-ujságokat; mert a *Hirmondó*-ban minden vasárnap megtalálják röviden és világosan mindazt, ami a hazai és külföldi politikában történik; tudósításokat hozunk az országgyűlés minden üléséről. Ismeretterjesztő és gazdasági rovatunkban közlünk hasznos utmutatásokat, míg lapunk mulattató részében szép képek mellett érdekes történeteket, verseket talál az olvasó.

A budapesti és az ország minden vidékén történő eseményeket hírovatunk közli. Ugy szintén a piaci árakat és az ipar állását is ismeretjük.

147. 2—3.

Budapestben, 1884. december 3.

Komócsy József s. k.,

a *Hirmondó* tulajdonosa és szerkesztője.